

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῶναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθῶναις, 7 Αὐγούστου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 34

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Τὴν ἐπιούσαν, 30 Αὐγούστου, μεθ' ὅσων καὶ δια θαυμασίας ἀμαξίτης ὁδοῦ, οἱ περιηγηταὶ μας μετέβησαν εἰς τὸ φρούριον Φρ-δε-Φράνς, ὅπου ἐδρεύει ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τῆς νήσου. Ἐνα λεωφορεῖον περιελάμβανεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀπόσπασμα τῶν παιδῶν νέων, ποὺ εἶχαν μελαψὴν πλέον τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἀνεξάντλητον τὴν εὐθυμίαν.

Ἐφαγαν καλὸ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ κατόπιν περιήλθον ὅλην τὴν πόλιν. Ἐπεσκέφθησαν τὸ ὀπλοστάσιον καὶ τὸν πολεμικὸν τῆς ναύσταθμον, τὰ ὅποια ἀφαιρῶν ἀπὸ αὐτὴν πᾶσαν ἰδέαν ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ χαρμηλῆρος. Μετὰ τὴν πόλιν, ἐξέδραμον εἰς τὰ περίχωρα ὁ Τωνῆς δὲν ἄφινε τοὺς συντρόφους οὔτε ν' ἀναπνεύσουν. Ἡ λαγυκία σήσθησαν νὰ τον ἀκολουθήσουν εἰς τὸ ἐξοχικὸν στρατόπεδον, καὶ κατόπιν εἰς τὸ σανατόριον, ὅπου ἀποστέλλονται τὰ πρῶτην φορὰν ἐρχόμενα ἐξ Εὐρώπης στρατεύματα, διὰ νὰ συνειθίσουν τὸ κλίμα τοῦ τόπου. Τέλος, ἡ ἐκδρομὴ προεβιβάθη ἕως τοῦ θερμῆς πηγῆς τῶν περιχώρων. Πρέπει ὅμως νὰ σημειώτετε ὅτι ἕως τότε, ὅσον πολὺ ἀριθμὸν καὶ ἂν εἶνε τὰ φαρμακερὰ φεῖδια εἰς τὴν Μαρτινίκαν, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν συναντήσῃ κανέναν εἰς τὸν δρόμον των.

Ὁ νεαρὸς ὁδηγὸς τῆς νήσου δὲν παρέλειψε οὔτε τὸ χωρίον Λαμαντέν, ἀλλ' ὠδήγησε καὶ ἐκεῖ τοὺς συντρόφους του διὰ μίσου τῶν δασῶν, τὰ ὅποια καλύπτουν ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῆς Μαρτινίκας.

Συνέβη μάλιστα εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐν ἐπεισόδῳ ἄξιον ν'

ἀπομνημονεῦθ' ἐν ἐκτάτῃ ὅπως δὴ ποτε, διότι τίποτε δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπὸ τὰ ἀφορώμενα τὸν κ. Πάττερσον ἀγνώστον εἰς τὰς μελλούσας γενεάς.

Τὴν 31 Αὐγούστου, παραμονὴν τῆς ὁρισμένης διὰ τὸν ἀπόπλου, οἱ ἐκδρομισταὶ, ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν καλὰ τὴν νύκτα, διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἐσθμὸν ὅστις ἐνώνει τὰ δύο τμήματα τῆς νήσου. Διήνυσαν τὸν δρόμον των μετὰ πολλὴν φαιδρότητα ὅπως πάντοτε. Εἶχαν φορτωσὶν ἁμάξιν τὰ ἀπαιτούμενα φαγητά

ὁ καθένας εἶχε μαζί του γεμάτο τὸ παγοῦρί του, καὶ ἐπρόκειτο νὰ προγευματίσουν εἰς τὸ δάσος.

Κατόπιν ἀμαξοδρομίας ὀλίγων ὥρων, ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ οἱ ἄλλοι κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ἁμάξι, εἰσῆλθον εἰς τὸ σκιερὸν μέρος τοῦ δάσους καὶ ἐφθασαν, μισὸ μόνον χιλιόμετρον μακρότερα, εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ἐξαίθρας, ἐπιτηδῆς, νομίζετε, βαλμένης ἐκεῖ διὰ νὰ κόμουν ἓνα ἀνυπαυτικὸν σταθμὸν, πρὶν εἰσδύσουν εἰς τὴν σύνδεστρον λόχμην.

Ὁ κ. Πάττερσον, ὀλιγώτερον ποδῶν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, εἰς μετὰ ὀπίσω, καμμία ἐκατοστὴ βήματα. Δὲν ἀνησύχησαν οἱ σύντροφοί του, βέβαιοι ὄντες ὅτι θὰ ἐφθανε καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἐπερίμεναν δέκα λεπτά καὶ δὲν τον εἶδαν νὰ φανῇ, ἐσηκώθη ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ἐφώταξε μετὰ δυνατὴν φωνήν :

— Κύριε Πάττερσον!... Ἀπ' ἐδῶ, κύριε Πάττερσον!

Καμμία ἀπάντησις καὶ ὁ ἀπὼν δὲν ἐφείνετο πούθενά.

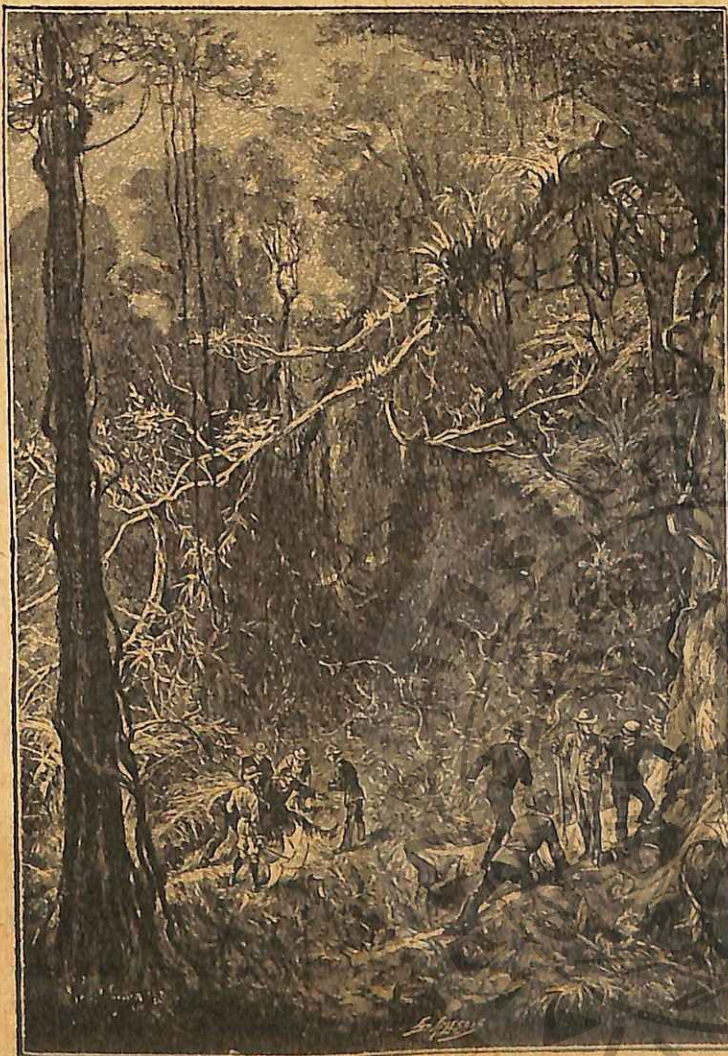
— Μήπως ἔχασε τὸν δρόμον;... ἡρώτησεν ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ, καὶ ἐσηκώθη καὶ αὐτός.

— Δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπαμαρύνῃ πολὺ ἀπ' ἐδῶ... ἀπήντησεν ὁ Ἀζέλ Βίκμπορν.

Καί, ὅλοι μαζί, ἐφώνησαν :

— Κύριε Πάττερσον... Κύριε Πάττερσον!

Ἀνησύχησαν τότε

«Ὁ κ. Πάττερσον δὲν ἤξευρε πλέον τί συνέβη...» (Σελ. 266, στήλ. γ'.)

πολύ, και απέφασαν να εκκινήσουν προς αναζήτησιν του Μέντορος. Το δάσος ήτο όρεκτα πυκνόν· έπομένως ήτο εύκολον να χάτη κανείς τον δρόμον του εκεί μέσα. Έκτος τούτου, αν και δεν υπάρχει φόβος από τὰ άγρια θηρία, διότι και δεν υπάρχουν τιαυτα εις τὰς Άντίλλας, διατρέχει όμως κανείς τον κίνδυνον να εύρεθῃ έξαφνα έμπρός εις κανένα όρνιν από τὸ φοβερόν εκείνο είδος τῶν τριγωνοκεφάλων, τῶν οποίων τὸ δῆγμα εἶνε θανατηφόρον.

Μισὴν ώραν έφαχιν, χωρὶς κανέν αποτέλεσμα. Εἰς μάτην τὸ θυμα τοῦ κ. Πάττερσων εἶχεν έκτοξευθῇ έκατοντάκις κοί πλέον πρὸς πᾶσαν διέυθυνσιν... Οὔτε ἔχνος τοῦ κ. Πάττερσων!

Εἶχαν φθάσῃ ὅλοι εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, όταν ἀνεκάλυψαν μίαν καλύβην, ἐν εἶδος φυλακείου, κρυμμένην μέσα στὰ δένδρα, κάτω από πυκνὸν συμφορμὸν κληματίδων καὶ ἄλλων ἀναρριχωμένων φυτῶν.

Εκεῖ ἄραγε, ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον, εἶχε ζητήσῃ ἄσυλον ὁ κ. Πάττερσων; Καὶ ὅμως, ἡ καλύβη ήτο κλειστή καὶ ἡ θύρα της καλὰ στερεωμένη έξωτερικῶς με ἓνα ξύλινον μάνδαλον.

— Δὲν μπορεῖ ν᾿εἶνε μέσα... εἶπεν ὁ Νίλς Χάρμπε.

— Ἄς κυττάξωμε, ὅπως δῆποτε! εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδρεας.

Ἐσήκωσαν τὸν μάνδαλον, καὶ ἄνοιξαν τὴν θύραν. Ἡ καλύβη ήτο κενή. Περιεῖχε μόνον μερικά δειμάτια ξηρά, χορτάρια, ἓνα μαχαίρι με τὸ θηκάρι του κρεμασμένο εἰς τὸν τοίχον, μίαν σάκκαν τοῦ κυνηγίου, καὶ ἄρκετὰ δέρματα τετραπόδων καὶ πτηνῶν κρεμασμένα εἰς μίαν γωνίαν.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ὁ Ρογγήρος Χινσδαίλ, μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, καὶ ἀμέσως ἐτινάχθησαν έξω, δὲν ἤκουσαν τοὺς συντρόφους των νὰ φωνάζουν:

— Νά τος! νά τος!

Πραγματικῶς, εἰκοσι βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ὁ κ. Πάττερσων, μακρὺς-πλατὺς έξαπλωμένος, με τὸ καπέλλο του κατὰ γῆς, με τὸ πρόσωπον ἄγριωμένο καὶ με τὰ χέρια του συμμάζεμένα, παρουσίαζε τὴν ὄψιν ἀνθρώπου που δὲν ἔχει πλέον καμμίαν πνοὴν ζωῆς.

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν, ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ὁ Ἀλβέρτος Λουδὲν ὤρμησαν πρὸς τὸν κ. Πάττερσων... Ἡ καρδιά του έπαλλε... δὲν ήτο νεκρὸς...

— Τί του συνέβη ἄραγε;... ἔλεγε κ' ἐφώναζε ὁ Τωνῆς Ρενώ. Μήπως τον ἐδάγκασε κανένα φεῖδι;

Δὲν ήτο ἀπίθανον νὰ ἔτυχε εἰς τὸν δρόμον του κανένας τριγωνοκέφαλος, ἀπὸ τοὺς «λογχοσιδεῖς» ἐκείνους ὄφεις, που εἶνε κοινότατοι εἰς τὴν Μαρτινικαν

καὶ δύο ἄλλας ἀπὸ τὸς μικρὰς Ἀντίλλας. Τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ έρπετά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικά ἔχουν μῆκος έξ ποδῶν, δὲν διαφέρουν τόσο πολὺ κατὰ τὸ χρώμα τοῦ δερματός των ἀπὸ τὰς ρίζας, ὅπου μέσα κρύπτονται, καὶ εύκόλως συγχέονται με αὐτάς. Δύσκολον εἶνε λοιπὸν ν' ἀποφύγῃ ὁ ἄνθρωπος τὰς αἰφνιδίως ἐπιθέσεις των.

Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἀνέπνεεν ὁ κ. Πάττερσων, έπρεπε νὰ κάμουν ὁ, τι ἤμποροῦσαν διὰ νὰ τον φέρουν εἰς τὰς αἰσθήσεις του. Τὸν έφαξεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν, καὶ ἐδεβαῖώῃ ὅτι δὲν εἶχε κανέν ἔχνος δῆγματος εἰς τὸ σῶμά του. Πῶς λοιπὸν νὰ έξγηγῇ ἡ κατάστασις του, ἡ τρομάρα ποῦ ήτο ἀκόμη ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του;

Τοῦ ἀνεσήκωσαν τὴν κεφαλὴν, τὸν ἐστήριξαν προσεκτικὰ με τὴν ράχιν εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου, τοῦ έδρεξαν τοὺς κροτάφους με δροσερὸ νερὸ ἀπὸ ἓνα ποταμάκι που ἔτρεχε πρὸς τὸ ἔλος. Τοῦ ἐσταξεν μερικάς σταγόνας ρῶμι εἰς τὰ χεῖλη του.

Τὰ μῆτια του ἄνοιξαν ἐπὶ τέλους, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του έξέφυγαν αἱ έξῆς σχεδὸν ἄναρθροι λέξεις:

— Τὸ φεῖδι... τὸ φεῖδι...

— Κύριε Πάττερσων... κύριε Πάττερσων, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν, ἐνῶ τον ἔπιανεν ἀπὸ τὰ χέρια.

— Τὸ φεῖδι... ἔφυγε;

— Ποῖο φεῖδι;...

— Ἐκείνο ποῦ εἶδα σ' αὐτὸ τὸ δένδρο, ἀνόμισα στὰ κλαδιά...

— Ποιὰ κλαδιά;... ποῖο δένδρο;...

— Νό, ἐκεῖ... κυττάξετε... με προσέχῃ!

Με δὴν τὴν ἀσυναρτησίαν τῶν φράσεων τοῦ κ. Πάττερσων, οἱ ἀριστεῖς μας ἤδυνήθησαν νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ κύριος των εἶχεν εύρεθῇ έμπρός σ' ἓνα γεράσιον έρπετόν, τυλιγμένον εἰς τὸν διχαλωτὸν κλάδον κάποιου δένδρου, καὶ ὅτι τὸ έρπετόν αὐτὸ τον εἶχε γοητεύσῃ σὺν πουλάκι... Ἐκεῖνος ἀνθίστατο... ἀνθίστατο... ἀλλὰ τὸ φεῖδι τον ἔλκυεν αἰωνίως, καὶ όταν ἐπλησίωσε τόσο ὥστε νὰ το ἐγγίσῃ, ὠθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἀμύνης, τὸ ἐκτύπησε με τὸ μπακτούνι του τὴν στιμὴν ποῦ τὸ φρικῶδες έρπετόν ἔπαιρνε φόραν νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω του... Τώρα, τί εἶχεν ἀπογίνῃ ἐκεῖνο τὸ φεῖδι;... Εἶχε σκοτωθῇ;... Ἐγλυτροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ χορτάρια;...

Οἱ νεαροὶ μαθηταὶ ἔδωσαν θάρρος εἰς τὸν κ. Πάττερσων. Πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἔχνος φεῖδιου.

— Νά το! ἐφώναζεν ἐκεῖνος.

Ἐσηκώθη, καὶ με τὸ χεῖρ ἀπλωμένον: — Νά το! ἐκεῖ κάτω! ἐπανελάβε με περίτρομον φωνήν.

Ὅλων τὰ βλέμματα διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυν.

— Τὸ βλέπω... τὸ βλέπω! ἐφώναζε.

Πραγματικῶς, εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς κλάδους ἑνὸς δένδρου ἐφαίνετο κρεμασμένο τὸ σῶμα ἑνὸς τριγωνοκέφαλου ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους, με τὰ μάτια γυαλιτερά ἀκόμη, με τὴν διχαλωτὴν γλῶσσάν του κρεμασμένην έξω ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀλλὰ πλαδαρόν, ἀκίνητον, κρατούμενον εἰς τὸ κλαδί μόνον ἀπὸ τὴν οὐράν, χωρὶς νὰ δεικνύῃ κανέν σημεῖον ζωῆς.

Ὡρισμένως, ἡ μπαστούνιὰ τοῦ κ. Πάττερσων ήτον ἐπιτυχημένη. Χωρὶς ἄλλο θὰ τὴν εἶχε κατεβάσῃ με σπανίαν δύναμιν, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ σκοτώσῃ ἓνα τόσο μεγάλο φεῖδι. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια ὅτι, μετὰ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο κτύπημα, ὁ κ. Πάττερσων δὲν ἤξευρε πλέον τί συνέβη... καὶ εἶχε πέσῃ λιπόθυμος εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου.

Ἐννοεῖται, ὅλοι τον συνεχάρησαν ὡς θριαμβευτὴν καὶ τροπαιοφόρον, καὶ ἤθέλησαν νὰ παραλάβουν τὸ τεκμήριον τοῦ θριάμβου του εἰς τὴν «Γοργόν», διὰ νὰ το ταριχεύσουν καὶ νὰ το παραγγείλουν με ἄχυρα, όταν ἐφθάναν εἰς κάποιον ἄλλον λιμένα τοῦ δρομολογίου των.

Ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ὁ Μάγνος Ἄνδρεας καὶ ὁ Νίλς Χάρμπε έσπευσαν νὰ ξεκρεμάσουν τὸ φεῖδι καὶ νὰ το φέρουν πρὸς τὴν έξαίθραν. Ἐκτὶ οἱ περιγηγῆται μας εύωχῆθησαν με πολλὴν ὄρεξιν, πίνοντες εἰς ὑγείαν τοῦ κυρίου Πάττερσων, καὶ ἔπειτα ἐπήγαν νὰ ἐπιτεθῶν τὸν ἱσθμόν. Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐπεβιάζοντο πάλιν εἰς τὴν ἀμαχίαν, μὰ με τὸ φεῖδι. Εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον ἐπέστρεψαν κατὰ τὰς ὁκτώ τὸ βράδυ.

Ὅταν οἱ ἐπιβάται ἐπεβιάσθησαν εἰς τὸ πλοῖον, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης ἀνέβασαν ἐπάνω καὶ ἐτοποθέτησαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν τὸ μεγαλοπρεπὲς έρπετόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Πάττερσων έρριπτεν ἀδιακόπως βλέμματα ἐκφράζοντα τὴν τρομάραν καὶ τὴν χαρὰν συγχρόνως. Φαντάζεσθε τώρα πῶς θὰ διηγείτο αὐτὴν τὴν περιπέτειαν εἰς τὴν κυρίαν Πάττερσων, καὶ ποῖα τιμητικὴ θέσις θὰ ἐδίδοτο, ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερόν καὶ τρομερόν δείγμα τῶν τριγωνοκεφάλων τῆς Μαρτινικᾶς! Αὐτὰ πλέον, ἐσκόπειε νὰ τα γράψῃ διὰ μακρῶν ὁ Μέντωρ εἰς τὴν προσέχῃ ἐπιστολήν του πρὸς τὸν ἀξιότιμον κ. Ἰουλιανὸν Ἄρδαχ.

Ἐπειτα ἀπὸ ἡμέραν τόσο μεγαλοῦργόν, — ὅπως ἔλεγεν ὁ κ. Ὀράτιος Πάττερσων, — δὲν ἔμεινεν ἄλλο παρὰ νὰ καθήσουν νὰ καθοφάγουν καὶ ἔπειτα νὰ καλοκοιμηθῶν, ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ ἀπόπλου διὰ τὴν ἐπιούσαν.

Ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἐν τούτοις, πρὶν ἀποσυρθῇ εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ὁ Τωνῆς Ρενώ ἐπήρην ἰδιαιτέρως τοὺς συμ-

μαθητάς του, καὶ τοὺς εἶπεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν τον ἀκούσῃ ὁ κ. Πάττερσων:

— Αἱ! αὐτὸ δὲν κ' ἀνέινε γιὰ γέλια! — Τί πράγμα δηλαδῇ;... ἠρώτησεν ὁ Οὐμβέρτος.

— Αὐτὸ που ἀνεκάλυφα.

— Καὶ τί ἀνεκάλυψες;

— Ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραγεμισθῇ με ἄχυρα τὸ φεῖδι τοῦ κ. Πάττερσων.

— Καὶ γιατί;...

— Διότι εἶνε παραγεμισμένο κ' ὅλας! ("Επεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΚΑΙ Η ΜΑΜΜΑ

ΕΒΑΙΑ δὲν θ' ἐλησμονήσατε ἀκόμη τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον προτιμᾷ ἀπ' ὅλας τὴν συντροφίαν τῶν γονέων του, καὶ πάντοτε μαζὶ των φαίνεται εἰς τὸν περίπατον, καὶ τὸ βράδυ δὲν βγαίνει ποτέ μοναχὸ του, — δηλαδῇ με φίλους, — καὶ δὲν πηγαίνει

εἰς θεάματα ἀπηγορευμένα, καὶ ἐν γένει κάμνει ὅτι θέλουν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά. Εἶνε ὀλίγος καιρὸς ποῦ σὰς το ἐσύστησα.

— Σεῖς το εύρίσκετε σωστὸν; με ἠρώτησε προχθές ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ μικρὸς μου φίλος Ἀνδρέας.

— Μὰ νομίζω ὅτι το εἶπα.

— Καὶ όταν ἀνέμῃ τὸ πρᾶγμα φθάνῃ εἰς ὑπερβολὴν;

— Λέγουν ὅτι κάθε ὑπερβολὴ εἶνε κακὴ... ἀλλ' ἴσως μόνον ἐδῶ δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἀξίωμα.

— Δὲν το πιστεύω. Καὶ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σας ὁμιλήσω δι' ἓνα συμμαθητὴν μου, τὸν ὁποῖον εἰς τὸν κύκλον μας ὠνομάσαμεν «ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά». Θέλετε νὰκούσετε;

— Πολὺ εύχαρίστως.

Κοί ὁ μικρὸς μου φίλος Ἀνδρέας μοῦ διηγῆθη τὰ έξῆς: «Ὀνομάζεται Χαρίδημος Μ. Ὁ πατέρας του εἶνε δικαστής. Ἡ μητέρα του εἶνε... δικαστὶν. Φέτος ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιον καὶ σκοπεῖ νὰ σπουδάσῃ νομικὰ. Εἶνε δεκαεπτὰ ἐτῶν ἔχει ὅμως πρόωρον σωματικὴν ἀνάπτυξιν, ἐβγαλεν ἀπὸ τώρα μουστάκι καὶ γενάκια, καὶ φαίνεται εἰκοσι ἐτῶν. Καὶ

ὅμως φορεῖ ἀκόμη ναυτικά. Ἄν τον ἴδῃτε, θὰ τον πάρετε διὰ ναύτην ἀληθινόν. Ἀλλὰ θηπορήσατε πολὺ με τὸ δειλὸν καὶ συνεσταλμένον ὕψος αὐτοῦ τοῦ ναύτου, ὃλ' προτέξετε καλλίτερα, καὶ τότε θὰ ἰδῇτε ὅτι εἶνε παιδί. Ποτέ δὲν θὰ τον ἀπαντήσατε εἰς τὸν δρόμον μονάχον. Εἰς τὸ Γυμνάσιον τὸν έφερνε πάντοτε ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφε τὸ μισθμέρι καὶ τὸ βράδυ διὰ νὰ τον πάρῃ. Εἰς τὸν περίπατον βγαίνει πότε με τὸν μπαμπᾶ, πότε με τὴν μαμμά, πότε με τὴν δασκάλαν του, καὶ πότε με τοὺς τρεῖς. Μίαν ἡμέραν τὴν εἶδα μόνον νὰ διασχίζῃ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἄνω κάτω, έξω φρενῶν. Ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι τοῦ συνέβη τὸ μεγαλύτερον δυστύχημα.

— Τί εἶνε; τοῦ εἶπα τί ἔπαθες;

— Ἐχασα τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμά. Μὴν τοὺς εἶδες;

— Δὲν περιγράφεται ἡ ἄγωνία του! Ἐτυχῶς εἰς τὸν ἄλλον γύρον τοὺς συνήντησεν, ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς ὡς ναυαγὸς πρὸς σάνδρα, καὶ μόνον ποῦ δὲν τοὺς ἐρίλησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἀνευρέσεως... Ἀλλὰ έπρεπε νὰ τον ἐβλέπατε πῶς ἔκαμνε μίαν ἡμέραν, ποῦ όταν ἐσκολάσαμεν, ἐβγήκεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γυμνασίου καὶ δὲν εἶδε νὰ τον περιμένῃ ἐκεῖ ὁ ὑπηρέτης...

«— Ἀχ! ποῖος θὰ με πάῃ τώρα στὸ σπίτι, ἐφώναζε! τί θὰ γίνω! τί θὰ κάμω!...»

— Τοῦ ἐπροτεῖναμεν νὰ τον συνοδεύσωμεν, ἀλλὰ δὲν μας ἐνεπιστεύετο. Ὁ ἐπιστάτης εἶχεν ἐργασίαν... Ἐπειτέλους ἔφθασεν ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος κατὰ σύμπτωσιν εἶχε βραδύνην, καὶ ὁ Χαρίδημος... ἐσώθη. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά εἶνε αἱ συνηθέστεραι λέξεις του. Ἐκ τούτου καὶ τὸ παρατσούκλι. Διστάζει νὰ κόμῃ καὶ τὸ παραμικρότερον, ἂν δὲν εἶνε βέβαιος περὶ τῆς ἀδείας τῶν γονέων του. Δὲν ἔχει τὴν παρμικρὰν πρωτοβουλίαν, τὴν ἐλαχίστην θέλησιν. Μὲ ὑπερηφάνειαν, ποῦ ἤλθεν ἔπειτα εἰς τὸ σπίτι μας, μᾶς ἔλεγεν ὅτι οἱ γονεῖς του τὸν μαλώνουν ἀκριβῶς διότι τοὺς ἐρωτᾷ διὰ τὸ παραμικρόν. Ἐννοεῖ νὰ του καισιζοῦν αὐτοὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ φαγητοῦ του, τῆς ἐνδυμασίας του, τῆς μελέτης του, τῆς δισκαδεάσεώς του, τῆς συμπεριφορᾶς του. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά! Τοὺς συμμαθητάς του μᾶς θεωρεῖ ὡς ἐχθρούς. Νομίζει ὅτι θὰ διαφθορῇ ἂν συνομιλήσῃ μαζὶ μας. Μετὰ βίας ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας, ἔχει πάντοτε ἓνα ἄγριον ὕψος, καὶ μας ἀποφεύγει ὅσον εἰμπορεῖ. Ὅταν του ἀποτίνῃ τὸν λόγον κανένας ξένος, στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς γονεῖς του, ὡς νὰ ἐρωτᾷ ἂν ἔχη τὴν ἀδειαν νὰ παύσῃ. Ἡ ὑποταγὴ τοῦ φθάνει εἰς τὸ ὑπέρτατον σημεῖον. Καταντᾷ ἓνα

νευρόσπαστον, τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς του κινοῦν κατὰ βούλησιν. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε διόλου κουτός. Εἰς τὰ μαθήματα πηγαίνει πολὺ καλὰ, καὶ κάπου-κάπου δίδει μερικάς λαγωνικὰς ἀπαντήσεις, που φανερόνως έξυπνάδαν. Ἐγὼ νομίζω ὅτι τον ἐχάλασεν ἡ ὑπερβολικῶς αὐστηρὰ ἀνατροφή, καὶ ἴσως τὰ πολλὰ χάδια τῶν γονέων του. Δὲν νομίζετε ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε δυστυχισμένον; Ἐγὼ τουλάχιστον προτιμῶ χίλιες φορές τὸν πρόωρον ἐκείνον χεῖρα φετημένον, τὸν ὁποῖον μᾶς παρουσιάζετε προχθές.

Ἡ περιγραφή τοῦ μικροῦ μου φίλου Ἀνδρέα ήτο πολὺ ζωηρά. Εἶδα ὀλοζώντανον έμπρός μου τὸν μικρομέγαν Χαρίδημον με τὰ μουστάκια καὶ με τὰ ναυτικά. Κ' ἐνθυμήθη ὅτι ἐγὼ ὡρίσκα κ' ἐγὼ μερικά τέτοια παιδιὰ, προσκολλημένα ἀκόμη εἰς τοὺς γονεῖς των με δύναμιν, με ὑπερβολὴν, ἡ ὁποία δὲν ταίριαζει πλέον με τὴν ἡλικίαν των. Ὅταν εἶνε κανεῖς δεκαεπτὰ ἐτῶν, δὲν πρέπει νὰ φέρεται ὡς δεκαετής. Ναί, πᾶσα ὑπερβολὴ εἶνε κακὴ. καὶ πᾶν μέτρον ἄριστον. Αὐτὸ ἐφαρμόζεται κ' ἐδῶ καὶ παντοῦ.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΓΑΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Ἐχετε παρατηρήσῃ πῶς ἀγαποῦν αἱ γάτες τὴν ζέστην καὶ πῶς θέλουν νὰ έξαπλώνωνται στὴν λιακάδα;

Σχετικῶς με αὐτὸ ὑπάρχει ἐν περιέργον ἀνέκδοτον τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ πολιτικοῦ Καρόλου Φόξ, ὅστις ἤκμασε ἀπὸ τὰ 1749 ἕως τὰ 1806.

Ὁ Φόξ ἀνέβαινε μίαν ἡμέραν τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, εἰς τὸ Λονδίνον, μαζὶ με τὴν τότε πρίγκιπ τῆς Οὐαλλίας. Ἐλεγον διάφορα ἀστεία καθ' ὁδόν, καὶ μεταξὺ ἄλλων ἔβαλαν στοίχημα ποῖος θὰ ἐβλεπὲ τὲς περισσότερες γάτες, ὥς δτου φθάσουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ περιπατῇ ὁ ἓνας ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ δρόμου καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην.

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐγὼ θὰ κερδίσω, εἶπεν ὁ Φόξ.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ συνηντήθησαν, καὶ ὁ μὲν Φόξ εἶχε μετρήσῃ δεκατρεῖς γάτες, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ μόνον μίαν.

— Δὲν σὰς το ἔλεγε ἐγὼ; εἶπεν ὁ Φόξ.

— Μὰ, πῶς το ἐγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Ἀπλούστατα. Ἡξεύρα ὅτι ἡ Ὑψηλότης Σὰς θὰ ἐπήγγινε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου ὅπου εἶνε σκιά, καὶ ὅτι ἐγὼ κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπήγαινα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἡλίου, εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι αἱ ψιφίνες ἀγαποῦν τὴν λιακάδα, καὶ θὰ ἦσαν ὅλες πρὸς τὸ μέρος μου!

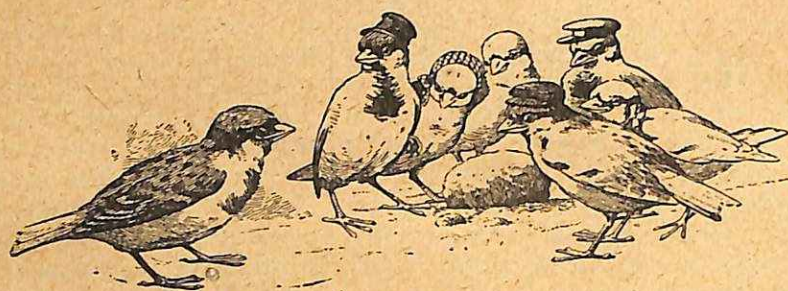
Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

"Αχ! τί ώρα! νά σχίζη κανείς ἐστὶ τὸν ἀέρα!... Ἀλλὰ ἡ κοιλίτσα τοῦ καλοῦ μας Σπουργιτάκη ἀρχίζει νά γουργουρίζει, καὶ τότε θυμᾶται ὅτι εἶχε πετάξει, χωρὶς νά... πᾶρη μαζί του παξιμαδάκια. Αἱ! δὲν πει-

«Τὰ καστανά κεφαλάκια γυρίζουν.»

— Παντεσπᾶνι μοῦ θέλεις, ἀρχοντό-πουλό μου;
— Θέλεις καὶ μαῦρο χαβάρι γιὰ τὴν ὄρεξι;
— Καὶ σαμπάνι γιὰ νά ξεδιψᾷς;
— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ παλάτι σου, παξιμαδάκι;
— Ὁδὸς Κηφισίας, ἡ στὰ ἐξοχώ-

— Παντεσπᾶνι μοῦ θέλεις, ἀρχοντό-πουλό μου;
— Θέλεις καὶ μαῦρο χαβάρι γιὰ τὴν ὄρεξι;
— Καὶ σαμπάνι γιὰ νά ξεδιψᾷς;
— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ παλάτι σου, παξιμαδάκι;
— Ὁδὸς Κηφισίας, ἡ στὰ ἐξοχώ-

— Παντεσπᾶνι μοῦ θέλεις, ἀρχοντό-πουλό μου;
— Θέλεις καὶ μαῦρο χαβάρι γιὰ τὴν ὄρεξι;
— Καὶ σαμπάνι γιὰ νά ξεδιψᾷς;
— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ παλάτι σου, παξιμαδάκι;
— Ὁδὸς Κηφισίας, ἡ στὰ ἐξοχώ-

— Παντεσπᾶνι μοῦ θέλεις, ἀρχοντό-πουλό μου;
— Θέλεις καὶ μαῦρο χαβάρι γιὰ τὴν ὄρεξι;
— Καὶ σαμπάνι γιὰ νά ξεδιψᾷς;
— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ παλάτι σου, παξιμαδάκι;
— Ὁδὸς Κηφισίας, ἡ στὰ ἐξοχώ-

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)

Τὴν ἐδλεπα ν' ἀπομυκρύνεται, καὶ δὲν ἐτολμοῦσα νά της φωνάξω... Εἶχα ἰδῆ τόσο ὥρατον ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ βράδυ! Εἶχα ἰδῆ τὴν ἐξαδέλφη μου μετὰ ὁλόλευκα ἐνδύματα νά κάθεται ἐπάνω εἰς ἓνα χρυσὸν θρόνον, καὶ γύρω της ἔστε- κόμεθα ἡμεῖς, ὅλα τὰ ἀδέλφια. Ἐπὶ γαί- ναμεν ἓνα-ἓνα καὶ τὴν ἐφιλούσαμε, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐγελοῦσε κ' ἔλαμπε ἀπὸ τὴν χα- ράν της καὶ, — αὐτὸ εἶνε τὸ θαυμάσιον τοῦ ὄνειρου! — μετὰ ἑλπίδα πού της εἰδὶνκαμεν εἰς τὰ μάγουλα, ἔπρεπε ἀπὸ τὰ χεῖλη μας καὶ ἀπὸ ἓνα ὠραιότατο τριαντάφυλλο. Ἐπεφταν τὰ τριαντάφυλ- λα κ' ἐγείμизαν τὴν ποδιὰ τοῦ φορέμα- τὸς της, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκυλοῦσαν μέσα εἰς ἓνα χρυσὸ καλάθι, τὸ ὅποιον εἶχε ξε- χειλίσει. Καὶ ἔλεγεν ἡ ἐξαδέλφη μας, — εἰς τὸ ὄνειρον, ἐννοεῖται:
— Δὲν ἀλλάζω αὐτὰ τὰ τριαντάφυλ- λα οὔτε μετὰ τὴν πλοῦτη τοῦ Κροίσου. Εἶνε τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης σας, τὰ ὅποια δὲν ἀγοράζονται μετὰ χρυσάφι...»

Λέγουν ὅτι τὰ ὄνειρα εἶνε ἀπόρροια τῶν ἐντυπώσεων τὸς ὁποῖας δέχεται καὶ τῶν σκέψεων τὰς ὁποῖας κάμνει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἡμέραν. Καὶ εἰς τὴν πε- ρίστασιν αὐτὴν ἡ παρατήρησις ἐκείνη ἦτο ἀληθεστάτη. Τόσῃ ὅμως ἐντύπω- σιν μοῦ εἶχε κάμῃ τὸ ὄνειρόν μου ὥστε δὲν ἔλειψα νά το πῶ στὴν μαγεύρι- σά μας, τὴν κυρὰ Μπήλιω, ἡ ὅποια ἐ- καυχᾶτο ὅτι ἤξευρε καὶ τὰ ἐξηγοῦσε, τὰ ὄνειρα.

— Δὲν εἶνε καλὸ τὸ ὄνειρό σου, κυ- ρίκα Δέσποινα, μοῦ ἀπήντησε λέγῃ καὶ καυγάδες θάχατε μετὰ τὴν ἐξαδέλφη σας, — καὶ ὁ Θεὸς νά βάλῃ τὸ χέρι του νά βγῇ σὲ καλὸ... Ἐγὼ, νά σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἂν τύχη καὶ μείνῃ αὐτὴ ἐδῶ νοικοκυρά, ὅλ' ἀπὸ τὸ σπέρμα σας, ὅπου νὰ ἐμπήκα καὶ ἐγέρασεν μετὰ καλὴ καρδιά... Δὲν θά μου ἄρσεν διόλου νά τὴν ἔχω στὸ κεφάλι μου, τὴν κυρὰ ἐξα- δέλφη σας...

Κατὰ πλῆξιν μοῦ ἔκαμαν τὰ λόγια αὐ- τὰ τῆς Μπήλιως, ὅχι τόσο διὰ τὴν ἐρ- μηνείαν τοῦ ὄνειρου — δὲν εἶχα ἐγὼ, ἀπὸ μικρῆς, τέτοιες δεισιδαιμονίες! — ὅσον διὰ τὴν δὴλῶσιν της ὅτι θὰ ἔφρευεν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μας. Εἶχε λοιπὸν γνω- σθῇ καὶ ὅλας εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑπηρε- τῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κτήματος ἡ ἀπροσδόκητος ἀλλαγὴ τῆς τύχης μας; Πρὶν περάσουν δύο ἡμέραι, ὅλος ὁ κό- σμος τοῦ εἶχε μάθῃ ὅτι ἐπρόκειτο νά μας βγάλουν.

Δὲν ἀπῆντησα εἰς τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς Μπήλιως ἐκεῖνη ἐνόησεν ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ νά μου ἀρχίσῃ τέτοιου εἴδους ὁμιλίαν, καὶ δὲν ἐπροχώρησε περισσότε-

ρον ἤμουν ὅμως μετὰ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν ἀκόμη, ὅταν προσελθὼν νά γνωμοδο- τήσω διὰ τὴν κυριότητα καὶ κατοχήν τοῦ Ἀφροῦ. Δι' αὐτὸ ἴσως παρέρωθην καὶ ἀπῆντησα κἄπως ἀπότομα, ἐνῶ ἡμ- ποροῦσα νά συμβιάσω πολὺ καλὰ τὰ πράγματα, καὶ νὰ πῶ:
— Δικὸς μας εἶνε ὁ Ἀφροῦς, ἀλλὰ, ἀπὸ ἀρέσῃ τῆς Φρόσω, πρέπει νά τον γρατίσω! — τώρα μάλιστα ποῦ θὰ φύγω- μεν ἡμεῖς διὰ τὴν Σύρον...

Ἄν ἔλεγα αὐτὸ, ἴσως ν' ἀπαντοῦσε καὶ ἡ Φρόσω ὅτι δὲν θά μας ἄρσεν νά φύγωμεν, ὅτι θὰ ἐμέναμεν πάντα μαζί, — ἔπως ἄλλως τε εἶχεν ἐκφρασθῇ εἰς τὴν μὴ ἐρα μας.

Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἦσαν πάλιν πολὺ διαφορετικά. Ἡ Φρόσω τοῦ εἶχε φωνάξῃ καθυρὰ, ὅτι μας μισεῖ ὅλους! Τὸ ἡμέρο περιστράναι πού ἦτο ἀπὸ βρα- δύς, μετὰ δὴλῃ τὸ πρῶτον εἰς ἀγριόγχα- — μετὰ τὰ νύχια της ἔβω. Τὰ λόγια πού μας ἐβόων, ἦσαν σὰν νά μας ἔλεγεν ὅτι μας ἐδίωχνε ἀπὸ τὸ σπίτι της. Νά τὴν παρακαλέσωμεν ἡμεῖς νά μας κρα- τήσῃ, ἐνῶ ἡ ἐξέδραμεν πλὴν τὸν χαρα- κτῆρά της ποῦ ἀλλοτρίων ἀποφάσεις, ὅπως ἄλλαξε δι' ὑθύνσεις ὁσὶς ἐρένης πετεινός, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς ἀνεμοδείκτης εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης μας; — Ἄ! ὄχι, ποτέ! Οἱ ἐξευτελισμοὶ δὲν ἦσαν πρῶτα καλὰ δι' ἡμᾶς, — ἀφοῦ μάλι- στα καὶ αἱ ὑπηρετίαι δὲν ἦσαν εὐχα- ριστημέναι μετὰ τὴν προβλεπομένην μετα-βολὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἐσκέποντο νά φύγουν...

Αὐτὰς τὰς σκέψεις ἔκαμν, ἐνῶ με- τέβαινα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας. Ἐνόμιζα καλὸν νὰ τὴν ἀνακοινώσω τί συνέβη, καὶ ἴσως αὐτὴ μετὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν διορατικότητά της νά εὕρισκε κανὲν μέσον θεραπείας.

Φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτο, δι- ὅτι ἡ μητέρα, ὅταν ἤκουσε τὰς λεπτο- μερείς τοῦ τελευταίου ἐπεισοδίου μετὰ τὸν Ἀφροῦ, ἔμεινε πολλὴν ὥραν σκε- πτική. Καὶ τέλος μοῦ εἶπε:

— Ὑποθέτω, Δέσποινα, ὅτι πρέπει νά φύγωμεν πολὺ ἐνωρίτερα, παρ' ὅσον ἐλογάζα κατ' ὅρμας...

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ἡ Φρόσω ἀπῆ- ρώθη ὅλη εἰς τὸν Ἀφροῦ. Τὸν ἐπῆρε κ' ἔτρεχε μαζί του εἰς τὴν κῆπον. Δὲν ἐπέστρεψε κἀν νά φάγῃ μαζί μας τὸ μεσημέρι. Ὡς μοῦ ἔλεγεν ἀργότερα, ἐχόρτασε μετὰ βεβύλονα καὶ μετὰ ῥοδά- κων καὶ μετὰ σταφύλια, τὰ ὅποια δὲν εἶχαν ὠριμάσῃ ἀκόμη. Εἰς τὸν ὑπηρετὴν, ὁ ὁποῖος μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις, εἶχε κατορθώσῃ νά τὴν εὕρῃ διὰ νά τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι εἶχεν ἔλθῃ καὶ περάσῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἀπῆντησε κατα- θυμωμένη:

— Φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μου! μὴ με σκοτίζης!

— Μά, κυρία Φρόσω, μ' ἔστειλε ἡ κυρία...
— Κυρία εἰμαι ἐγὼ ἐδῶ, καὶ σε δι- ατάσσω νά καθῇς ἀπ' ἐμπρὸς μου ἀ- μέσως!

Ἐκαμε ἀπερίγραπτα παιχνίδια μετὰ τὸν σκύλον. Ἐπέρασαν καὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὰ κανονικὰ αὐλάκια του, ὅπου ὁ καλὸς γέρος-κηπουρός μας Μάνθος ἐκαλλιεργοῦσε σπάνια φυτὰ καὶ ἀνθῆ μετὰ τὴν ἀρραβωνίαν καὶ ἀγά- πην, ὥστε δὲν ἄρσεν κανένα νά πλησι- ἀτῇ ἐκεῖ, καὶ ἐβόωνε διαρκῶς: «Μή! μή! μή!» ἅμα ἐβόωνε κανένα χερσὶν ν' ἀπλόνετο μετὰ σκοπὸν νά κόψῃ καμμίαν κόκκινην καμμίαν ἢ κανένα κίτρινον γαρύφαλλον. Αὐτὴ ἡ μανία τοῦ μάλιστα νά μὴν ἐννοῇ νά κόψῃ ἄνθη, παρὰ ὅταν το ἐνόμιζεν αὐτὸς εὐκαιρίαν, καὶ αἱ ἄγριαι φωναὶ τοῦ «Μή! μή! μή!» εἶχαν κάμῃ τὸν γείτονά μας κτηματίαν, τὸν κ. Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος ἐκαλλιεργοῦσε, κατὰ τὴν φρασεολογίαν του, πε- πόνη, ἀγγούρια καὶ... καλαμ-πούρια, νά εἰπῇ:

— Ὁ Μάνθος, ἂν δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ «Μή!» ὅλ' ἦταν καὶ ὁ ἴδιος... ἄνθος!

Φανταζομεν λοιπὸν τὴν ἀγα- νάκτησιν τοῦ ἀγαθοῦ μας Μάν- θου, ὅταν ἐπῆγε νά ποτίσῃ καὶ νά περιποιηθῇ τὰ ἄνθη του καὶ τα εὕρῃκεν ὅλα πατημένα, ξε- ρισμένα, κ' ἡμῖνα — «Γῆς Μα- διάμ, σὰν νά πέρασε ὁ ἀναισθη- παγανιὰ ἀπὸ Λησταίους!» — Ἐ- τσι ἔλεγε τοὺς Φιλισταίους.

— Ὑποβάλλω τὴν πᾶσιν μου, κυρία Μυράλη! ἔλεγε κα- τακόκκινος ἀπὸ τὴν ταραχὴν του. Δὲν ἐννοῶ νά μείνῃ ἐδῶ ντρο- πιασμένος. Τὰ ἄνθη τοῦ Μάνθου ἦσαν ἐξακουστά σ' ὅλον τὸν Πέρο καὶ τοὺς ἄλλους τόπους, καὶ τώρα δὲν μένει οὔτε φυλλορά- κι!... Ἐξ αἰτίας αὐτῆς... Ἐκὼλῃσε τὸ πρόσωπόν της... (Σελ. 270, στήλ. α')

Καὶ ἦτον ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν κα- ταστροφὴν τῶν κόπων του. Τὰ γέρινα καὶ ζωηρὰ βλεφάρὰ του ἦσαν ὑγρά ἀπὸ τὰ δάκρυα...
Δὲν ἐπῆγαν πῖσω καὶ ἡ δική μας λύπη. Ἀλλὰ ἔπρεπε νά κάμωμεν ὑπο- μόνην ὀλίγας ἡμέρας, καὶ νά ἐπιταχύ- νωμεν τὴν ἀναχώρησίν μας, χωρὶς νά παροξυνθῇ περισσότερο αὐτὴ ἡ λυπη- ρὰ κατάστασις.

Ἡ μητέρα προήγγειλε κανεὶς νά μὴν ἐνοχλήσῃ τὴν ἐξαδέλφη μας, νά τὴν ἀρίσουν ἐλεῶμεν νά κάμῃ, ὅτι ἤθελε. Καὶ εἶχε δίκαιον διότι ἡ φωτιὰ τῆς παραφοράς, ὅταν δὲν εὕρισκε τροφὴν, γρήγορα ξεθυμαίνει...

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ἡ μητέρα

ἐκάθησε εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἔγρα- ψε διάφορα γράμματα, τὰ ὅποια ἔπρεπε νά σταλῇ μετὰ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον. Κατέπιν ἐκύτταξε τοὺς λογαριασμοὺς τῶν κτημάτων καὶ τὰς ἄλλας δοσολη- φίας τῆς περιουσίας, τὴν ὅποιαν ἔπρεπε νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν νόμιμον κληρο- νόμον. Καὶ εἶχε πλέον δύστην ὁ ἥλιος, ὅταν κατέβηκε εἰς τὸ προαύλιον νά πάρῃ τὸν ἀέρα της.

Ἐκαθήμεθα ὅλα τὰ παιδιὰ ἐκεῖ, ὅταν εἶδαμεν τέλος νά ἐρχεται ἡ Φρόσω. Ἐπέρασεν ἀπὸ ἐμπρὸς μας σ' ἓνα στρα- πῆ, μαζί μετὰ τὸν Ἀφροῦ. Ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπιτάκι τῶν σκύλων, τὸν ἐκλείδωσε μέσα, κ' ἐπῆρε τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπην της Ἐπέστρεψεν ἔπειτα,

«Εκὼλῃσε τὸ πρόσωπόν της...» (Σελ. 270, στήλ. α')

ἔτρεξε καὶ ἀνέβη εἰς τὴν βεράνδαν, κα- τακόκκινος μετὰ τὰ μαλλιά της σκορπισμέ- να ἄτακτα εἰς τοὺς ὤμους της, — χω- ρὶς νά γυρίσῃ νά μας ὁμιλήσῃ. Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν τὸ ἡλεκτρικὸν κουδούνι τὸ ὅποιον ἐκτυποῦσε διαρκῶς ἀπὸ τὸ δω- μάτιον της. Ἐπῆρσε τὸ κουμπί, ἔως ὅτου ἐνερανίσθη ἐμπρὸς της ἡ ὑπηρε- τρία, καὶ τὴν διεταξέ νά της φέρῃ ἐτό- νω νά φάγῃ.

Ἡ μητέρα εἶχε δώσῃ ἐγκαίρως δια- ταγὰς, κανεὶς νά μὴν ἐναντιώνεται εἰς τὰς ἐδιοτροπίας τῆς Φρόσως. Δι' αὐτὸ δὲν ἤρρωσε νά στρωθῇ καὶ νά ἐτοιμασθῇ τὸ τραπέζι εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἀλ- λά, ποῦ νά καθῇ ἡ Φρόσω νά δειπνή- σῃ μετὰ τὴν ἡσυχίαν της!... Τὴν εἶδα-

μεν πάλιν νὰ κατεβήνῃ. Ἐκρατοῦσε ἕνα πιάτο μὲ κρέας καὶ ψωμὶ εἰς τὸ χέρι της, καὶ ἐπῆγγινε εἰς τὸ σπιτάκι τῶν σκύλων.

Ἀφοῦ ἔθρεψε τὸν Ἄφροδν της, μὲ τὸ δῖκό της φαγητόν, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἔμεινε ἐκεῖ. Μετ' ὀλίγον, ὥς ἔλαμπεν εἰς τὰ παράθυρα τῆς πινακοθήκης. Εἶχε ἐνθυμηθῇ ἐπὶ τέλους τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα της, ἡ Φρόσω, καὶ ἐπῆγγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, — ἀλλὰ πάλιν νύκτα...

Ἐνῶ εἶχεν καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι κ' ἐτρώγαμεν, ἠκούσθη ἀπὸ τὴν πινακοθήκην ἕνας κρότος, σὺν νὰ ἐσύρετο κανένα βερὺ πρᾶγμα εἰς τὸ πάτωμα. Ἐστειλε ἡ μητέρα τὸν Μάριον νὰ ἐρωτήσῃ μὲ καλὸν τρόπον τὴν ἑξαδέλφην μὴς τί κάμνει ἐκεῖ μὲσκα καὶ ἂν θέλῃ τίποτ', ἀλλὰ ἐκείνη εἶχε κλειδωμένα ἀπὸ μέσα τὴν θύραν καὶ τοῦ ἐρώναξε:

— Ὅχι! θέλω νὰ μείνω μόνη μου!..

— Πρόσεξε τοῦλάχιστον τὸ φῶς, μὴ βολῇς φωτιά καὶ καῖς, καθὼς εἶσαι κλεισμένη καὶ τραῖς τὰ ἑτιπλά...

— Μὴν ἀνυσυχῇτε! ἀπάντησεν ἐκείνη, καὶ ἔσβυσε τὸ κερί της.

Τὰ παράθυρα τῆς πινακοθήκης ἦσαν ἀνοικτά, καὶ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς μέσα τὰ ἀντικείμενα...

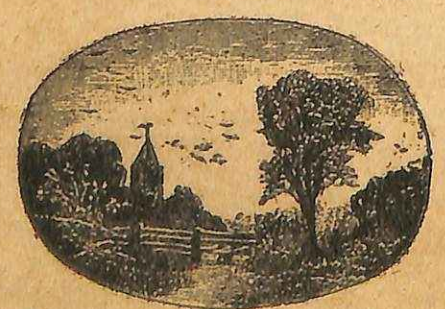
Ἐπέρασε πολλὴ ὥρα, ὅταν ἐνόησα τὴν Φρόσων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Φαίνεται ὅτι ἐπῆγε εἰς τὸ κρεβάτι της χωρὶς νὰ βγάλῃ τὰ ἐξωτερικά της φορέματα, διότι δὲν ἔκαμε κανένα ἀπικλύτως κρότον, καὶ διότι πρῶτ' ὅλας ἐσηνώθη, τὴν εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου νὰ τρέχῃ εἰς τὸ προαύλιον ἀκένιστη καὶ μὲ τὰ ἴδια φορέματα ὅπως ἦτο τὸ βράδυ. Ἐτρεχε νὰ καλημερίσῃ τὸν Ἄφροδν της. Τόση μάλιστα ἦτο ἡ βία της, ὥστε ἐπῆγγε κ' ἐκόλλησε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ καγγίλωτὸ παράθυρο τοῦ κυνοστασίου, κ' ἐκύτταξεν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ἰδῇ τὸν ἀγαπημένον της.

Ἄλλο κακὸ πάλιν!.. Εἶδα τὴν Φρόσων νὰ σηκώῃ ὑψηλὰ τὰ χέρια της, νὰ κτυπᾷ τὰ κάγκελα καὶ νὰ φωνάζῃ σὺν τρελλῇ:

— Μοῦ τον πήρηνε! μοῦ τον κλέψανε!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΒΡΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ Κ' ΕΚΕΙΝΟΣ

— Ποῦ πηγαίνεις, κοριτσάκι; Ποῦ πηγαίνεις βιαστικῇ, βιαστικῇ πρῶτ' πρῶτ'; Εἶπεν ὁ γέρος φύλακας τῆς πόρτας μὲ τὰ κάγκελλα, ὁ γέρος ἀσπρομάλλης μὲ τὸ ξύλινο ποδάρν.

— Ποῦ πηγαίνεις τέτοιαν ὥρα, ποῦ τὰ κοριτσάκια ὅλα, μὲσκα ἄσπρα κρεβατάκια, βλέπουν ὄνειρα ὥρατα;

Καὶ ἡ Ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθη:

— Πηγαίνω ἐκεῖ κάτω πέρα καὶ μακρὰ νὰ γίνω βασίλισσα, μεγάλη καὶ τρηνή, — βασίλισσα μὲ δούλους καὶ μὲ χρυσὰ παλάτια.

Ἐδάρεθηκα νὰ λέγω ὅλη μέρα βή-ἀ-βᾶ.

Ἐδάρεθηκα νὰ πλέκω, νὰ κεντῶ, καὶ σὺν καὶ νὰ βᾶ, μὲ χρωματιστὴ κλωστή, νὰ μαρκάρω κάθι μέρα.

Καὶ μὲρ νὰ δουλεύω, καὶ νὰ κάμνω ὅ, τι μοῦ ποῦν.

Ἐγὼ αὐτὸ φεύγω κ' ἐγὼ τῶρα, καὶ πηγαίνω γὰρ νὰ γίνω μὴ βασίλισσα μεγάλη, καὶ νὰ κάμνω ὅ, τι θέλω.

Καὶ πηγαίνω σ' ἕνα τόπο, ποῦ δὲν τρώγῃ σουπὰ ὁ κόσμος, παρὰ πάντες καὶ γλυκά, σῦλκ, μῆλα καὶ καρύδια, κρεμέλες, παγωτά...

★

— Καὶ σὺ ποῦ πᾶς, μικρὲ μου, ποῦ πᾶς, πρῶτ' πρῶτ';

Εἶπε πάλιν ὁ γέρος, ὁ γέρος ἀσπρομάλλης μὲ τὸ ξυλίνον ποδί.

— Τὴν ὥρα ποῦ τ' ἀγόρι πηγαίνει στὸ σχολεῖο, νὰ μάθουν τὰ γράμματα, ποῦ τοὺς μαθαίνει ὁ δάσκαλος;

Κ' ἡ Ἐκείνη, ἀπεκρίθη:

— Πηγαίνω πέρα, κ' ἀκόμη περνάω, στήν ἄκρη τοῦ γιγλοῦ.

Ἐπῆγγε, καὶ πηγαίνω τρεχάτος, γὰρ ν' ἀνέω σ' ἕνα χρυσὸ καράβι, κ' ἐκεῖ νὰ σκαρφαλώσω στὸ πῖδ ἀψηλὸ κατάρτι.

Σοῦ λέγω, ἐδάρεθηκα τὴν Ἀριθμητικὴ μου, — νὰ λέγω διχρῶς: ἐν νῆα τὸ μὴ δέν...

Ἀλήθεια... πόσο κάνει, ἐν νῆα τὸ μὴ δέν;

Ἐἶνε χυμένος κόπος τὸ μάθημα ποῦ θέλει νὰ βάλῃ στὸ κεφάλι μου διὰ τῆς βίρας ὁ δάσκαλος.

Θέλω νὰ γίνω ναύαρχος, καὶ ναύαρχος μεγάλος, σ' ἕνα χρυσὸ καράβι, μὲ ἀσημένιες ἀγκυρές, μὲ κόκκινα πανιά καὶ μ' ἀργυρὰ κατάρτια.

★

Περνᾷ τὸ πρῶτ', καὶ περνοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι, ποῦ πηγαίνουν καθίνας στὴ δουλειὰ του. Πηγαίνουν ὅλοι νὰ ἐργασθῶν...

Ἐρχεται τὸ μεσημέρι, καὶ ὁλόχρυσος ὁ ἥλιος τὲς ἀκτῖνες του ἀπλύνει στὰ χωράκια καὶ στοὺς κάμπους. Καὶ περνοῦν

τὰ πουλάκια νὰ κρυφθοῦν μέσα στὰ φύλλα, γὰρ μὴν τὰ κάψῃ ὁ ἥλιος καὶ ἡ πυρινὴ ἀντηλιά. Καὶ κοιμοῦνται αἱ πεταλούδες, καὶ κοιμοῦνται τὰ τζίτζικια, καὶ στὸν ὕπνο βυθισμένη, θαρρεῖς, εἶνε ἡ ἔξοχ...

Μὰ τὸ βράδυ, ποῦ πιάνει δροσούλα, ζωντανεύουν τὰ δένδρα, τὰ φύλλα. Καὶ γεμίζουν οἱ δρόμοι, ἀπὸ κόσμον πολλόν.

Εἶχε κοιμηθῇ κ' ὁ γέρος, ὁ καλὸς ἐκείνος γέρος μὲ τὸ ξύλινο ποδάρν, καὶ θισμένος στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου ποῦ εἶχαν κόψῃ τὸ πρῶτ' οἱ ξυλοκόποι...

Ἀνοίγει τὰ μάτια του ἑξαφνα, καὶ βλέπει ἐκεῖ κάτω, στὴ σκόνῃ τοῦ δρόμου, — ποῦ ὁ ἥλιος ἐχρωμάτιζε κόκκινη καθὼς ἔγερνε νὰ βασιλεψῇ πίσω, στὰ μακρὰ βουνά...

Καὶ τί, νομίζετε, εἶδε;

Εἶδε δύο μικρὰ παιδά, ποῦ ἔτρεχναν νὰ προποῦσαν νὰ μποῦν ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴν πόρτα μὲ τὰ κάγκελλα, πρὶν νὰ τὴν κλείσῃ ὁ γέρος, ὁ γέρος ἀσπρομάλλης μὲ τὸ ξυλίνον ποδί.

Κ' ἐκλαίγει ἡ Ἐκείνη κ' ἐσκυβε μὲ λύπη τὸ κεφάλι.

Κ' ἐκλαίγει ἡ Ἐκείνη δάκρυα πικρότατα, ἡ καίμενη!

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, καλὴ μου κόρη; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι κ' εἶνε γεμάτα, μὲ τόσα δάκρυα τὰ μάγουλά σου, ποῦ τὸ πρῶτ' ἔλχμην ἀπὸ χαρά;

Εἶπε ὁ γέρος ἀσπρομάλλης μὲ τὸ ξύλινο ποδάρν.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, καὶ ποῦ πηγαίνεις;

— Ἐρχομαι ἀπὸ πέρα, ἀπὸ τοὺς πέτρα τόπους, καὶ σπῖτι μὴς πηγαίνω, νὰ φάγω τὴ σουπιτσα μου, κ' ὕστερα στὸ κρεβάτι μου γλυκὰ νὰ κοιμηθῶ...

Στὸ ἄσπρο μου κρεβάτι, μὲ τ' ἄσπρα του σεντόνια, τὴν ἄσπρη κουνοπιέρα, τὸ πουπουλένιο στρώμα...

Δὲν ἤρκα τὸ παλάτι, τ' ὁλόχρυσον παλάτι, ποῦ ἐπῆγγινε νὰ εὐρῶ, βασίλισσα νὰ γίνω, μεγάλη καὶ τρηνή.

Κ' ἐπειτα, — τὸ πιστεύετε;

Βασίλισσα δὲν εἶνε καμμὶ στὸν κόσμον ὅλο, ποῦ νὰ μὴν ξέρῃ ἄριστα νὰ γράφῃ, νὰ διαβάσῃ, νὰ πλέκῃ, νὰ κεντᾷ...

★

Καὶ σὺ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, καλὸ παλληκαράκι μου, ποῦ πηγαίνεις πρῶτ' πρῶτ' γὰρ νὰ μου γίνῃς ναύαρχος, ναύαρχος σὲ καράβι;

Κ' ἐγὼ σπῖτι μὴς γυρίζω, γὰρ νὰ μάθω κλάσματα, καὶ δεκαδικὰ, κ' ὕστερα γεωμετρία, ἀλγεβρα καὶ λογαριθμοῦς...

Δὲν ἤρκα τὸ καράβι, τὸ ὁλόχρυσον καράβι, μὲ τ' ἀργυρὰ κατάρτια, τὰ κόκκινα πανιά, τὲς ἀσημένιες ἀγκυρές, ποῦ ἐπῆγγινε νὰ εὐρῶ.

Εἶδα μοναχὰ καράβι, μαῦρον καὶ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΧΕΙΣ δίκαιον, Μέλλων Διπλωμάτα [ΕΕ]. ἄλλ' ὅχι εἰς ὅλα. Τὰ ζητούμενα τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρέπει κάποτε νὰ ὀρίζονται σαφέστερα (Ἰμνη τῆς Ρωσσίας, καὶ ὅχι ἁπλῶς Ἰμνη τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅχι ἁπλῶς Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅχι ἁπλῶς Στρατηγὸς ἀρχαῖος ἢ μονὸν Στρατηγός), ἀλλὰ κάποτε πρέπει καὶ νὰ μείνουν ἀσαφῆ (π. χ. εἰς τὰ Κρυπτογραφικά) διότι τότε ἡ λύσις καταρτίζεται ἐκ τῆς ἀσκήσεως. Ὅπως δὲ ποτε ἐσύστησε εἰς τὸν Ἀναλίσαν νὰ προσθέτῃ τοὺς ἐλλείποντας ὁρισμούς, ὅταν εἶνε ἀνύκνη. — Σύμψωνα μὲ τὸν Ὀδὸν γόν, πρέπει νὰ μου γράψῃς τοὺς τόλους θέλεις διὰ τὸ βραβεῖόν σου.

Ὅλας τὰς ἐπιστολάς σου τὰς ἑλᾶσα, Ναυσικά [ΕΕΕ], καὶ μόνον ποῦ δὲν σου ἀπάντησα ἐν ἐκτάσει. Ἡ σημερινὴ ἐξέλιξις χαριτωμένη. Τὸ μάθημα μάλιστα τῆς ὑπομονῆς καὶ τὸ κυνήγι τῶν Σφηνῶν Ρώσων ἀπὸ σὰς τοὺς Ἰάπωνας... ἐγέλασα πολύ.

Τὰ ἐξῆς ἀντιγράφω ἀπὸ τὴν ὥραιαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἑλλήνος Ἀθλητοῦ [Ε]: «Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο καλὸ ἀπὸ τὸ κατὰ φύλλον ἑσπρίσμα: ἔπαυσε πλέον τὸ μάλωμα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, περὶ τοῦ ποῖος νὰ πρωτοπῇ τὸ φύλλον. Διότι τῶρα μὴς ἔργονται δύο: πέρνει τὸ ἕνα ὁ ἕνας, ἡ ἄλλη τὸ ἄλλο, καὶ οὕτω παύει ὁ ὀρυβὸς καὶ ἡ Σαββάτου καὶ ἡ μαμὰ εἶνε καταχαρούμενη.»

Θίλετε τῶρα νὰ μάθετε πόσας πράξεις Μικρῶν Μυστικῶν ἔγιναν τὴν Ἀ' Ἐξαμηνίαν; Τὰς ἐμέτρουν ὁ ἴδιος Ἑλλήν Ἀθλητής. Λοιπόν, ἐπρότειναν 416 πρὸς 1589. Οὕτε πολλοὶ οὐτε ὀλίγοι!

Σὲ συγχάρω, Διακριθεῖσα Ἀρσενική [ΕΕ] διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν (ἔριτα... διακεκριμένην). Ἐστέρας ποῖοι εἶνε οἱ συνδρομηταὶ τοὺς ὁποῖους εἶδες εἰς τὸ Ζήκειον συζητούντας περὶ Διαπλάσεως μεγαλοφώνως; Εἶνε οἱ ἰδρυταὶ ἐνός: μέλλοντος Συλλόγου, οἱ ὁποῖοι κάμνουν ἐν ὑπαίθρῳ τὰς προκαταρκτικὰς συνεδριάσεις.

Ἡ Ναυσικά, ἐνθυμίσθη, μὲ εἶχεν ἐρωτήσῃ περὶ τῶν πυρῶν τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου. Ἡ Ἀγγλὴ ἐν Ζόφω [ΕΕ] μοῦ γράφει σήμερον ὅτι κατὰ τὴν γνώμην της, τὸ ἔθιμον προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖνα τὰ χεῖνα ἦσαν πυρὰς πρὸς καθαρισμόν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς ἐν καιρῷ λοιμικῶν ἀσθενειῶν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι κάποτε, εἰς καμμὴν μεγαλοπολιν, θὰ ὑπῆρχε πανώλης: τὴν παραμονὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου θὰ ἔτυχε νὰνάσῃ τὰς πυρὰς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τὰ κρούσματα θὰ ἠλαττώσαν· ἐκτοτε κατ' ἔτος, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος, θὰ ἦσαν πυρὰς, καὶ τὸ ἔθιμον διεδόθη καὶ διατηρήθη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Πολὺ λογικόν.

Μὰ ἀροῦ ζηλεύεις, Διηγήτορες τῆς Νεολαίας [Ε], διατὶ δὲν μοῦ γράφεις συχνότερα νὰ βλέπῃς πάντοτε τὸ ψευδώνυμόν σου; Σοῦ συνίστα νὰ μὴ δανείζῃς ἀγαπητὰ σου βιβλία. Δυσκόλως ἐπιστρέφονται, καὶ ἂν ἐπιστραφῶν, σπανίως θὰ εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν. Τὸ Π. Πνεῦμα χαριτωμένον.

Νὰ πιστεύω τὰ μάτια μου, Κυνηγὲ τῆς Στατηθρας; Σὺ μοῦ γράφεις ὕστερ' ἀπὸ τὸν σὺν ἑτῶν σιωπῇ; Ἄ! πρέπει νὰ χρεωστῶς μεγάλην χάριν εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦλθε μόνος τοῦ ἄλλ' ἐπαγέρει καὶ σέ. Νὰ ἰδῶ ὅμως ἂν θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.

Ἄ, πόσον μοῦ ἀρέσει ἡ μεριφοροσύνη! Ἡ Νημερία [Ε] ἐδίδασκε τὸ βραβεῖον διήγημα τοῦ Κωνσταντινίδου καὶ τῶν σαχλῶν τῆς ἐπᾶν. τὸ ἰδικόν της, ὥστε ἀπόρρητος τῆς ἑδῶσας καὶ Β' Ἐπαίνου. Ἀς παρὼν παράδειγμα μερικόν.

Εἶπα τὰ χαιρετισματὰ σου, Γαλλὴ τῆς Ἀρχύρας, στὴ μαύρην ψυχολογία μου Πίσσα καὶ εἶπε: «Νιάρ νῆαυ μῖαυ νῆρ ρὸν ρὸν»

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Τυχὼν Ἀ' Βραβεῖου

εἰς τὸν 83ον Διαγωνισμόν Διηγήματος

[Ἰδε φυλλάδιον 29 αὐγ. 230]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο ἀδελφῶν.

Ὁ μεγαλύτερος: — Ἄ, Κωστάκη! Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος γάϊδαρος τοῦ κόσμου!..

Ὁ μικρότερος: — Ἡθελᾶ τώρα, Νῆκο, νὰ σου ἀπαντήσω, ἀλλὰ συλλογίζομαι διὰ εἶσαι μεγαλύτερός μου...

Ἐστῆλη ὑπο τοῦ Μικροῦ Λεοντίου

Ὁ μπαμπᾶς ἐπιπλήττει τὴν μικρὰν Ἐλενίαν, ἡ ὅποια κλαίει. Ἄλλ' ἐνῶ κλαίει αὐτὴ, ὁ ἀδελφός της, ὁ μικρὸς Λεωνίδας, ἀρχίζει τὰ κλάματα.

— Ἐ! γιατί κλαῖς τώρα σὺ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς.

— Γὰρ νὰ ξεκουρασθῇ ἡ Ἐλενίστα, ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

Ὁ μπαμπᾶς ἐπιπλήττει τὴν μικρὰν Ἐλενίαν, ἡ ὅποια κλαίει. Ἄλλ' ἐνῶ κλαίει αὐτὴ, ὁ ἀδελφός της, ὁ μικρὸς Λεωνίδας, ἀρχίζει τὰ κλάματα.

— Ἐ! γιατί κλαῖς τώρα σὺ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς.

— Γὰρ νὰ ξεκουρασθῇ ἡ Ἐλενίστα, ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

Ἐστῆλη ὑπο τοῦ Ἑλλήνος Ἀθλητοῦ

δηλαδή καθὼς τὸ μετέφρασαν ὁ Ἀναλίσας: «Εἶνε πολὺ καλὴ ποῦ μ' ἐνθυμήθηκεν ἡ Γαλλὴ τῆς Ἀρχύρας καὶ τὴν ἀγαπῶ πολύ, πολύ.»

Γνώμας περὶ τῆς προτάσεως τοῦ Διηγητοῦ Ντόμινο ποῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀθῶνα Καρδία. Πιθηκος τοῦ Βορρέου, Ζαχαρίας Καθιδουλίτος, Διηγήτορες τῆς Νεολαίας, Νάρκισσος, Νυκτοκόρα κτλ. κτλ.

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἐνώπιον τοῦ ἐκλεκτοτέρου ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, παρόντος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἐδόθη εἰς τὴν Νέαν Σκηνὴν τὸ «Μυστικὸν τῆς Κοντέσσας Βαλέριας» τοῦ κ. Γρη. Σενοπούλου. Κάθε πρᾶξι ἐχειροκροτεῖτο, καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ συγγραφεὺς ἐκλήθη εἰς τὴν σκηνήν. Ἐν τούτοις ἡ γνώμη τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ π. π. περὶ τοῦ δράματος ἐδιχάσθη: ἄλλοι εἶπαν ὅτι εἶνε ἀριστοτέλεσμα, καὶ ἄλλοι ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐξετιμήθη πολὺ ὡς φιλολογικὸν ἔργον καὶ ὡς Ζακυνθικὴ ἡθογραφία. Ἄλλ' ἡ σκηNIKὴ του ἐπιτυχία δὲν ἦτο καθόλου μεγάλη, καὶ ὁ καίμενος δ. κ. Φαίδων, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ἔργον του εἶνε διὰ σκηνήν... περιμένει τὰ συλλυπητήριά σας.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Αἰμύλιον Παύλου [Γ.Ι.Χ'] αὐτὸ ἐξέλεξα. Ἰσπανικὴν Καρδίαν [Α.Ι.Ο.] αὐτὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν ἀπάντησίν σου διὰ τὴν Κυριακὴν. Κάρδαμον (ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμῶ, καὶ χωρὶς ἀρχικὰ διὰ τὸ ἄλλο δὲν εἶπα ῥῶ νὰ σου ἐπῶ τίποτε, διότι τὰ ψευδώνυμα εἶνε μυστικά). Αἰτρίμωτον Κυνηγόν (+ + +, ἰδοὺ ποῦ ἦτο ἐλευθερόν) καὶ Τιτῶνα τῆς Διαπλάσεως (Τ + Δ. μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα ὅσα μου ἔστειλες.)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: Λούπηγ διὰ Λούπα (Ι.Σ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον) σοῦ εὐχομαι καλὸ ταξίδι ἀπὸ τὰ Π. Πνεύματα ποῦ μου ἔστειλες, ἕνα-δύο θὰ δημοσιεύσῃ, — ἀλλὰ μὴ βιάζεσαι.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Ἑσπερία Ἀῖσα μὲ τὴν Ζαπταίδα, Μικρὰν Βολιωτοπούλου, Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν. Πηγήκιπα τῆς Ἐπαλίδου καὶ Ταπεινὸ Γίασμι. — ὁ Κυριαρχὸς τῆς Θαλάσσης μὲ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, Χρόνον Φεῖδου, Κίτρινη Μάσκα, Ταίγγαλλαν καὶ Ἑλλήνα Ὀπλίτην. — ὁ Πόρος τῆς Πέτρας μὲ τὴν Δωδώνην, Μικρὰν Ἀνθοκόμον, Γλυκεῖαν Ματιάδ, Μεγαλοπρεπὴ Φύσιν καὶ Λοιμισσάν τῶν Σαλῶν. — ὁ Νέος Μαργαρίτης μὲ τὴν Φαίδιμην, Ὁρᾶν Ἀκτίνα, Κόρη τῶν Μοριῶν, Μαρίαν Ἀντονανέταν καὶ Θερινὴν Βροχίαν. — ὁ Ἐρμῆς τῶν Ἀντικυθῶν μὲ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Χαλᾶς, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάτης καὶ Κεντροῦ. — τὸ Γαῖον δοναρχαδὸ μὲ τὸ Ζακυνθινὸν Ἀεράκι καὶ Ἡλιακὴν Ἀκτίνα. — ὁ Αἰγυπτιᾶκος Φοινὴ μὲ τὸ Λάσος Φοινίκου, Ταπεινὸ Γίασμι καὶ Ναυσικά. — ἡ Μικρὰ Βολιωτοῦ μὲ τὴν Κίτρινην Μάσκα, Αἰθέρα, Ἐλατον τοῦ Αἰῶνος, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Ναυσικάν καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην. — ἡ Διονυσία Πηγή μὲ τὴν Δωδώνην, Ὁρᾶν Ἀκτίνα, Κόρη τῶν Μοριῶν, Μαρίαν Ἀντονανέταν καὶ Θερινὴν Βροχίαν. — ὁ Ἐρμῆς τῶν Ἀντικυθῶν μὲ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Χαλᾶς, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάτης καὶ Κεντροῦ. — τὸ Γαῖον δοναρχαδὸ μὲ τὸ Ζακυνθινὸν Ἀεράκι καὶ Ἡλιακὴν Ἀκτίνα. — ὁ Αἰγ

ροβόλον Χαραυγήν, Κίτρινην Μάσχαν και Βασιλίσαν τῶν Κυμάτων — ὁ Ἑλληὺν Ἀθλητὴς μετὰ τὴν Διονυσιάδα Πηγὴν, Ναυοικῶν, Μόγων, Νεραντζούλαν καὶ Ἀκακίαν — ἡ Διακριθεῖσα Ἀρσακίς μετὰ τὸν Πολυκὸν Ἀστέρη, Μελαγχολικὸν Ἐρμητήν, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Αἰμοσταγῆ Χρωστίηρα καὶ Ἡλεκτρικὸν Σπινθῆρα — τὸ Θεσσαλικὸν Μεγεδακί μετὰ τὸν Μεγέλη, Φαροπούλαν, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Ζαππίδα, Πικραμένην Καρδοῦλαν καὶ Ἀταβύριον Ρόδον — τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης μετὰ τὸν Ἀνυπόκριτον — ὁ Βαρυσμαργδὸς Ζεὺς μετὰ τὸν Πύργον τῆς Πέτρας, Μιμητὴν τοῦ Σανταρόρα, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης, Ἐωθινὸν Ἀστέρη καὶ Φῶς Διάβολον — ἡ Λάτρις τῆς Πλειάδος μετὰ τὴν Δίχρωμον Φούδιαν, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς καὶ Νεράιδαν τῶν Σπετωῶν — ὁ Ἀγγελὸς τῆς Χαρῆς μετὰ τὸν Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ναυοικῶν, Ταπεινὸν Γίασμι, Ἀσπρὸν Πορτοκάλον καὶ Ἑομεράλδαν — ἡ Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας μετὰ τὸν Νερόβραστο Κολοκῦθι — ἡ Μαγευμένη Ἀκροθαλασσὴ μετὰ τὸν Ναύτην τῆς Προποντιδος, Διονυσιάδα Πηγὴν, Νερόβραστο Κολοκῦθι, Μαγευμένον Δάσος καὶ Δο-Ρε-Μί — ὁ Ναυαγὸς τῆς Κυθίας μετὰ τὸν Ἄνθρωπον Καραβιτάκι, Ὁχρὸν Ἀμαράντον, Φαληρικὴν Ἀροσίαν καὶ Γαλαξίαν — ὁ Φωστὴρ τῆς Ἡπείρου μετὰ τὴν Αἰθερίαν Ψυχὴν, Χαριτωμένον Ἀγγελοῦδι, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ἐυαρόδον Ἡπείρου καὶ Ἀφροδίτην τοῦ Ἀνακτοῦς — ἡ Αἰθερία Ψυχὴ μετὰ τὴν Βασιλίσαν τῶν Αἰθέρων, Χαριτωμένον Ἀγγελοῦδι, Φωστὴρα τῆς Ἡπείρου, Ἐυαρόδον Ἡπείρου καὶ Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου — ἡ Παλλὰς μετὰ τὸ Ἀρωμαῖον, Γιοχάουζεν, Ἀνυμμενο Σπίρτο, καὶ Ἀργυρὴν Πανσέληνον — ὁ Σθεναλαῖδας μετὰ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώγων, Πολικὸν Ἀστέρη, Σίρ-Λά-Φαλονάξ Μή-με-Λημόνι καὶ Ἀκακίαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἀντίαν τὸν Καρχηδόνην (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις ἐμμέτρως καὶ πεζῶς.) Ἐφθον τῶν Ἀντικληθῶν (τοὺς εἰδοποίησα) ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος! Νυκτοκόρακα (βραβεῖα ἔστειλα) Ναυτοπούλο τοῦ Αἰγαίου (ἔστειλα ἐκ νέου) Πύθιον τοῦ Βορνεῦ (Ε) διὰ τὴν ὥραιαν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου σου! Χαροῦ μετὴν Καρδοῦλαν ([ΕΕ]) τὸ πιστεύω διὸ δὲν εἶσαι ὀκνηρὰ, ἀλλὰ δυσκόλα ἀφίνει κανεὶς τόσον ὥραιαν ἐξοχικὴν ζωὴν! ἡ ἐπιστολὴ σ' οὐ με κατέβηκε κ' ἐκεῖνός τ' ἀθάνατος ἔζησε, ὅτι πῆς! Πύργον τῆς Πέτρας (εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τί γράφεις σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ) Γαῖ-δορράχαθο, Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα (ἔστειλα πῶς ἐπῆγε τὸ ταξίδι; Κόκκινον Κρίνον ([Ε]) τὸ ὅπτιον μοῦ διηγεῖται κομψῶς καὶ καλλιγραφικῶς τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀγγλικοῦ σιόλου) Ἐλάτον τοῦ Αἰγίου ([Ε]) διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν! Κόρη τοῦ Αἰθέρους ([Ε]) ἐγέλασα πολὺ μετὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀστυφύλακος! εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ ἄθῃ! Ἀνθοῦσαν Νεότητα (χαίρω ποῦ ἐγίνε καλὰ ἡ μαμμά!) Μικρὰν Βολιωτοπούλαν, Διονυσιάδα Πηγὴν (βραβεῖον ἔστειλα εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα!) Κερδῶν Ἐρμῆν (ἔστειλα) νὰ ἰδῶ τώρα πότε θά μου ξαναγράψῃ! Περιοδικὴν Τρόλλαν (ἔστειλα) Ἐδομον Κρίνον (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ δι' αὐτὴν) Περιβόλι τῆς Καρδιάς (αἱ Ἀσκήσεις σα συμπεριελήφθησαν, ἀλλὰ μὴ βιάζεσαι!) Κοκκινολίπερο (σοῦ ἔστειλα ὡς βραβεῖον τὸν δὸν τῶνον καὶ εἰς ἀνώτερα!) Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ (ἔλαθα!) Νοτὴν Ρομφαλάν ([Ε]) διὰ τὰ περὶ Μικρῶν Μυστικῶν Ὠραϊότατα! Μικρὰν ΒιοΜιστριαν ([Ε]) εὐγενῆς ἡ ἰδέα σου! ἀλλὰ ἔχρησεν ἥδη δύο τοιαῦτα Ταμῆα, ὥστε εἶνε περὶ τὸν ἐν ἰδρυθῆ καὶ τρίτον! Θεσσαλικὸν Μεγεδακί (μὰ πῶς; θέλεις νὰ ἔχῃς δύο ψευδῶς

νυμα; αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται! ἂν δὲν σου ἀρέσῃ αὐτὸ ποῦ ἔχεις, εἰμπορεῖς νὰ πληρώσῃς 1 δρ. καὶ νὰ το ἀλλάξῃς!) Ἀλυσον Αἰνίγμα (ἔχει καλῶς) Ἀσπίδα τῆς Ἀθηναῖς ([Ε]) διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν! χαίρω ποῦ ἐπαναλαμβάνεις τὴν ἀλληλογραφίαν σου, χωρὶς νὰ διδῇς τὴν ἰσχυρίαν εἰς τὰ λυπηρὰ γεγονότα.) Ἄνθος τῆς Ἀλόης (χαίρω ποῦ ἐγίνε καλὰ ([Ε]) διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν καὶ γράφε μου τώρα συχνά.) Ταρλαμπούμπαν, Νάρκισσον ([Ε]) ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ποῦ σου ἀρέσουν τόσοι τὰ «Διηγῆματα» του! Βαρυσμαργδὸν Δία ([ΕΕ]) διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν! ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὴν γράφῃς εἰς λυσοχάρτον; διεβίβασα πρὸς τὸν κ. Φ. τὰ συγχαρητήρια τῆς μαμάς σου, διὰ τὰ ὅποια τὴν εὐχαριστεῖ πολὺ! Λάτρην τῆς Πλειάδος (ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις! Ζαχαρίαν Καθιδουλίον ([ΕΕ]) διὰ τὴν ὥραιαν καὶ τόσο πατριωτικὴν ἐπιστολήν! Μαγευμένην Ἀκροθαλασσὴν (ἔστειλα) Ἀγγελοῦ τῆς Χαρῆς, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς (ἔστειλα) Ὁρρωδὸν τοῦ Παραδείσου (τὴν λυπηρόν!) Ἐμμ. Κερωνάτον (ἔτσι στέλλουν Αἰνίγματα; τί λέγει ὁ Ὁδηγός;) Πτωχικὴν Καλύβην (ἔστειλα) Ἀσπρὴν Πασχαλίδαν (ὁ Ἀνακίας ἔλειπεν εἰς περίπτωσιν μετὰ τὰς ἀδελφάς του! δι' αὐτὸ δὲν τοὺς εἶδαν) Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ (πῶς; δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἔλαβες Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 74ον Διαγωνισμόν;) Παπαροῦναν τῶν Ἀργῶν (δὲν ἐνθυμοῖμαι διὰ ποίαν με ἤρτητες!) Ναταγὸν τῆς Κυθίας κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 31 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἡ τῷ Ἰωσήφ μας εἰς φακίλλου, ὡς ἱκανοὶ περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμὰς φρ 1.

361. Λεξιγριφος.

Ἄν πρόθεσιν δισύλλαβον μετὰ ἓνα γράμμα ἐνώσης, Πόλιν τι, ἡ ἰταλικὴν εὐθὺς θά φανερώσῃς.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Διοσκουρίδου Ν. Μακκῆ

362. Συλλαβόγριφος

Ἐπεσε μία πρόθεσις εἰς ἓνα ποταμόν.

Ἐνώθησαν τὰ δύο μαζί κ' ἔκαμαν τοπικόν.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἑλλήνος Ἀθλητοῦ

363. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Στὴν ἀρχὴν μαυρίζει,

Στὴ μέση κοκκινίζει,

Στὸ τέλος ἀσπρίζει.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Χαρίλαου 1, Ἀναγνώστου

364. Μωσαϊκόν.

Ὁ Κλέων, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Μένων, ὁ Φωκίων, Ὁ Δάτις, ὁ Μαρδόνιος κ' ὁ ἔνδοξος Σηπλίων, Ἐπτά σοῦ δίδουν γράμματα μαζί νὰ τα κολλήσῃς

Καὶ στρατηγὸν γνωστότατον μ' αὐτὰ νὰ σχηματίσῃς

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ Σπινθῆρος

365. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ νῆος τοῦ Αἰγαίου

★ + ★ = Χρονικὸν διάστ.

★ + ★ = Κράτος εὐρωπ.

★ ★ + ★ ★ = Συγγραφεὺς αὐτ.

★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Πόλις Βουλγαρικὴ

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀλυσον Αἰνίγματος

366. Λεξιγριφος.

Ποία λέξις ἔχει ἐπτά π;

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Βασιλῆος Κ. Παμπούκη

367. Κρυπτογράμικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἄνθος.

2 8 8 7 8 = Πόλις ἐν νήσῳ

3 1 6 5 7 8 = Νῆος τοῦ Αἰγαίου.

4 6 2 = Ἐπίρρημα.

5 2 5 8 1 = Πόλις τῆς Γαλλίας.

6 1 5 7 8 = Ἰχθύς.

7 5 7 8 = Ζῶον.

8 4 3 4 5 7 8 = Νῆος.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀλυσον τῆς Ἀσπίδος

368. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ἱερωνύμων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν Μούσαν;

1, Φυτὸν 2, Κῆτος. 3, Νῆος τῆς Ἑλλάδος. 4, Σχῆμα. 5, Σειρήν. 6, Ὄρος ἑλληνικόν. 7, Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. 8, Νηρηΐς.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Διόσκουρου

369. Φωνηεντόλιπον

φβ - τς - δνς - κ - δρ - φρντς

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀσπίδος

370. Γρῦφος.

Η 1 1 1 ε + κεῖται 67 εἶμαι Ρν
7 7 7

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Εὐμαλίου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25.

262. Ἰππομέδουσα (Ἰππώ, Μέδουσα.) — 263. Βανύχα-Ἀνανός.

264. ΝΑΙΙ 265 ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ
ΑΔΑΜ Ι Δ Α Ο
ΙΑΜΟΣ Α Α Β Ι
ΜΟΝΗ Ι Ν Ι Ο
ΣΗΜ ΠΑΡΑΤΑΣΣΩ

266. Σπλάγχχνον. — 267.

Τῇ προσθήκῃ τοῦ Δ :

φθαρτὰ πάντα τὰ

πράγματα. — 268.

Διὰ τῶν γραμμάτων Κ

Υ : κυρτός, Σκύρος, Σκύλα, Φόρκυς, κύστις. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΜΝΟΣ : Σκυμνος. — 369. ΔΑΤΙΣ (Δάκτυλος, Ἀνίπαυστος, Τροχάιτος, Ταμῆος Σποδαῖος.) — 270. Ἱεροκατήγορος-Ἱεροκατάρτος. — 271. Ὑ. πύρχει ἓνας ἀνθρωπάκος ὁ ὅποιος ψαρεύει ἐκπλαμένους. Τὸ κεφαλάκι του σχηματίζει τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ τοῦ ποδηλάτου, τὸ δὲ σῶμα του εἶνε τὸ πόδι τοῦ ποδηλάτιστοῦ. Τώρα εἶνε εὐκολον νὰ τον ἰδῇς ὁλόκληρον εἰς τὴν Μοιχικὴν Εἰκόνα, ὅπως τον βλέπετε ἀπέναντι.

Εἰκόνα, ὅπως τον βλέπετε ἀπέναντι.

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἔξῃς : 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΣ 8 (οἱ ἔξῃς : 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΣ 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡς ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3, 50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6, 50.

ΤΟΜΟΣ 5 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὡς ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελτος φρ. 7. — Χρυσὸς φρ. 10.